

Birgitte Husmark (SF):

SF og Socialdemokratiet har fremsat dette lovforslag, fordi vi mener, at der er et stort behov for det. Det er vigtigt at give patienter mulighed for at få erstatning, når der er opstået en skade i forbindelse med behandling f.eks. på sygehus af en medicinalperson i privat praksis, en apoteker eller en offentligt ansat jordemoder. Som lovgivningen er i dag, vil det kun være muligt, hvis skadelidte selv kan bevise, at skaden er sket i ovennævnte sammenhæng, og at den er opstået på grund af forsømmelighed eller uagtsomhed.

Bevisbyrden bliver afgørende lettet med lovforslaget, og det vil så bevirke, at det heller ikke nødvendigvis skal konstateres, at der er tale om et strafbart forhold, før der kan udbetales erstatning. Det krav kan ofte være uhensigtsmæssigt, når det drejer sig om patientskader, hvor det kan være vanskeligt for patienten at føre bevis for lægelige fejl og for en årsagssammenhæng mellem fejl og skade.

Det synes endvidere også urimeligt, at skadede patienter skal igennem anstrengende retssager. Jeg trækker også dette frem, fordi jeg lagde mærke til, at sundhedsministeren sagde, at der altid vil være patienter, der ikke kan få erstatning ved domstolene.

Meningen med dette lovforslag er, at patienter ikke skal være tvunget til at forsøge at få erstatning via domstolene, men skal for at undgå en udmarvende retssag netop kunne tilkendes erstatning i kraft af en patientforsikring.

Lovforslaget er som nævnt en genfremsættelse af et tidligere regeringsforslag, som vi fandt grundlæggende positivt. Men der er samtidig en række spørgsmål, som den forrige ordfører også har været inde på, som vi ønsker at få belyst nøjere under udvalgsbehandlingen, fordi de er ret komplicerede. Det drejer sig om skader i forbindelse med behandling af psykisk sygdom, for lovforslaget omfatter kun fysiske skader og kan derfor ikke tage højde for eventuelle psykiske skader i forbindelse med psykiatrisk behandling, men det vil vi godt kigge nærmere på. Måske kan vi hente hjælp ved at sammenligne med den nu eksisterende lovgivning om patientforsikring i Sverige, ligesom der nu også er kommet en i Finland.

Ligeledes vil det være ønskeligt, at lægemidler bliver omfattet af en obligatorisk og offentligt styret patientforsikringsordning, og det er

et spørgsmål, om det kan kombineres med de tiltag, der nu er i gang fra privat side. Det vil nok være en fordel at få det med i en patientforsikringsordning.

Endelig er det værd at overveje at lade driftsansvarlige privatpraktiserende medicinalpersoner forsikre gennem en kollektiv forsikringsordning.

Selv om vi har disse overvejelser, ændrer det dog ikke ved lovforslagets formål, som er at gøre det lettere at få erstatning for en ved behandling påført skade, der opleves som direkte urimelig i forhold til behandlingens art og omfang. En sådan ordning vil være en åbenlys retfærdighedsgerning over for de patienter, som man kan se er blevet fejlbehandlet, men hvor man ikke klart kan sige, at det er medicinalpersonen, der har begået en egentlig forkert handling. Han eller hun har bare ikke vidst bedre. Det er f.eks. tilfældet med de skader, man nu kan se som resultat af en behandling af en i og for sig så banal lidelse som fodvorter, der er blevet behandlet med røntgenstråler, som har givet uhelbredelige og utrolig smertefulde sår.

Endelig vil jeg også sige, at en patientforsikringsordning kunne – i modsætning til det, sundhedsministeren sagde om, at resultatet kunne blive tilbageholdenhed over for nye behandlingsmetoder – blive en større trykthed ved det udviklingsarbejde, som er i gang i sundhedsvæsenet, når der er mulighed for at yde erstatning, hvis noget mod forventning ikke går, som man havde håbet det skulle, fordi man netop havde taget en anderledes form for behandling i brug end den helt traditionelle. Jeg ser det derfor som en absolut forbedret mulighed for iværksættelse af en udvikling af endnu mere patientvenlige og helbredende metoder.

(Kort bemærkning).

Kirsten Lee (RV):

Der er noget, jeg ikke rigtig har forstået og gerne vil bede fru Birgitte Husmark om at uddybe, nemlig at en af forudsætningerne for, at SF følte, at det var nødvendigt med en patientforsikring, var, at patienter kun kan få udbetalt erstatning efter de gældende regler, når der er begået et »strafbart«
forhold.

(Kort bemærkning).

Birgitte Husmark (SF):